

Sygn. akt I PK 332/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa P. S.
przeciwko "J. " Spółki z o.o. z w Ł.,
o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy i
wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu
z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt IV Pa 49/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 17 lipca 2014 r., zaskarżając go w całości.

Zarzucono naruszenie art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c., 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy do zawarcia długoterminowej umowy o pracę na okres 10 lat z prawem jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem wymagane jest istnienie przyczyny

uzasadniającej zastosowanie jako formy zatrudnienia wieloletniego kontraktu i rezygnacji z nawiązania stosunku pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego co do wymogów istnienia powodów zawierania przez pracodawców umów długoterminowych. O występowaniu tych rozbieżności, według skarżącego, świadczy porównanie w szczególności wyroków SN z 5 października 2012 r., I PK 79/12 oraz 5 czerwca 2014 r., I PK 308/13. Skarżący argumentował, że „jeżeli jedynym możliwym sposobem ochrony pracowników przed nadmiernym wykorzystywaniem przez pracodawców długoterminowych umów terminowych jest poddanie sądowej kontroli tych umów pod kątem ich zgodności z zasadami współżycia społecznego, to niewątpliwie ocenie sądów podlegać powinny przyczyny uzasadniające zawarcie kontraktu długoterminowego.”.

Pełnomocnik pozwanego złożył w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. Do odpowiedzi na skargę kasacyjną nie został załączony dowód doręczenia odpisu pisma pełnomocnikowi drugiej strony ani dowód jego wysłania przesyłką poleconą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (przykładowo, postanowienie SN z 4 listopada 2014 r., I PK 128/14, LEX nr 1652375, postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934). Należy również zauważyć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego różni się od przesłanki sformułowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Ten sam problem prawny nie może być

istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiotu rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967, postanowienie SN z 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567).

Skarga kasacyjna nie spełnia ww. wymogów.

Z analizy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia wynika, że skarżący zamiennie traktuje przesłankę przedsądu wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów). Ponadto formułując zagadnienie prawne, skarżący nie sprecyzował, z którym przepisem prawa zagadnienie to wiąże.

Nadto, skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Kwestia dopuszczalności zawierania długotrwałych umów o pracę na czas określonych stanowi przedmiot bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a skarżący nie wykazał, aby w orzecznictwie tym występowały rozbieżności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wbrew temu co twierdzi skarżący, Sąd Najwyższy w wyroku z 5 czerwca 2014 r., I PK 308/13, LEX nr 1475061 kontynuuje dotychczasową linię orzecniczą. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 5 października 2012 r., I PK 79/12, LEX nr 1350607, a mianowicie, że de lege lata przepisy Kodeksu pracy, co do zasady, zezwalają na zawieranie umów terminowych i na ich wypowiedzenie za dwutygodniowym wypowiedzeniem bez podania przyczyny, oraz, iż wyjątek w tym zakresie stanowią powody wskazane w art. 25¹ § 3 k.p. oraz wypadki, gdy doszło do nadużycia prawa, do zastosowania umowy terminowej wbrew zasadom współżycia społecznego lub do obejścia prawa. Sąd Najwyższy w wyroku z 5 czerwca 2014 r. podkreślił jednocześnie, że „zakwalifikowanie danego stanu faktycznego jako nadużycia prawa do wypowiedzenia umowy zawartej na czas określony albo do zawarcia takiej umowy sprzecznie z zasadami współżycia społecznego albo jako obejścia prawa nie oznacza, że nawiązanie lub rozwiązanie takiej umowy wymaga podania

przyczyn uzasadniających jej nawiązanie lub rozwiązanie”. Wyjaśnił, że wykazanie przyczyn nawiązania lub rozwiązania umowy na czas określony w praktyce będzie stanowić element obrony pracodawcy, w sytuacji gdy ten chce się uwolnić od zarzutu pracownika nadużycia prawa, działania sprzecznego zasadami współżycia społecznego lub obejścia prawa.

Uwzględniając powyższe, twierdzenie skarżącego o występowaniu rozbieżności w orzecznictwie co do wymogów istnienia powodów zawierania przez pracodawców umów długoterminowych jest nieuzasadnione. Skarżący jednocześnie nie wskazał okoliczności uzasadniających zmianę przedstawionego wyżej stanowiska.

Odnosnie wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, a do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu tego pisma albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną została doręczona drugiej stronie przez Sąd. Z tej przyczyny odpowiedź na skargę kasacyjną powinna zostać zwrócona, a tym samym nie jest możliwe uwzględnienie zawartego w niej wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (por. postanowienie SN z 12 października 2011 r., II CZ 70/11, LEX nr 1044005, oraz postanowienie SN z dnia 4 listopada 2014 r., I PK 128/14, LEX nr 1652375).

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.